

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.589 van 16 juni 2015
in de zaak A. 209.322/X-15.533.**

In zake : 1. Charles BERTRAND
 2. Michèle PAREZ
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Van Heuven
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Beneluxpark 27B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Bergé
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

de NV AQUAFIN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Isabelle Cooreman, Bertrand Asscherickx en Matthias
Valkeniers
kantoor houdend te 1082 Brussel
Keizer Karellaan 586, bus 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 juli 2013, strekt tot de
nietigverklaring van “[h]et ministerieel besluit van 15 april 2013 waarbij de
oprichting van rioolwaterzuiveringsinfrastructuur in de stad Kortrijk (nr. 22.260)
van openbaar nut wordt verklaard”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 225.932 van 20 december 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 24 januari 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 mei 2015.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dorien Geeroms, die *loco* advocaat Dirk Van Heuven verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Kristien Vanderheiden, die *loco* advocaat Jan Bergé verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Matthias Valkeniers, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor de uiteenzetting van de feiten kan verwezen worden naar het arrest nr. 225.932 van 20 december 2013.

IV. Ontvankelijkheid van het verzoek tot voortzetting

Uiteenzetting van de exceptie

4. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het verzoek tot voortzetting van de verzoekers in wezen neerkomt op een verzoek tot herziening van het schorsingsarrest nr. 225.932 van 20 december 2013, nu de verzoekers “niets anders [doen] dan verwijzen naar het debat dat reeds werd gevoerd en door uw Raad reeds is beslecht” en “geen enkel nieuw element [wordt] toegevoegd aan de eerdere argumentatie van de verzoekende partijen”. De verwerende partij meent dat het verzoek tot voortzetting als niet-ontvankelijk moet worden afgewezen.

Beoordeling

5. Uit de bewoordingen van het verzoek tot voortzetting blijkt duidelijk dat de verzoekers thans de nietigverklaring van het bestreden besluit vorderen. Ze streven dan ook geen herziening van het schorsingsarrest na, zoals de verwerende partij onterecht voorhoudt. Het weze opgemerkt dat het niet ernstig bevinden van een middel in het kader van een schorsingsprocedure in

beginsel geen invloed heeft op het al dan niet gegrond bevinden van dit middel in het annulatieberoep.

6. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 10 van de wet van 12 april 1965 ‘betreffende het vervoer van gasachtige producten en andere door middel van leidingen’ (hierna: Gaswet), van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 maart 1991 ‘houdende vaststelling van regelen met betrekking tot de uitvoering van werken door de NV Aquafin in toepassing van de artikelen 32septies en 32octies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging’ (hierna: het besluit van 20 maart 1991), van artikel 1 eerste aanvullend protocol EVRM, van artikel 16 van de Grondwet en van “titel VI ‘Handhavingsmaatregelen’ (de artikelen 6.1.1. t.e.m. 6.3.1)” van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

In een eerste onderdeel betogen de verzoekers dat er geen sprake is van een niet-omsloten perceel omdat hun eigendom “aan de straatkant immers afgesloten [is] met een draad, een haag en een poort”. Er is volgens de verzoekers dan ook niet voldaan aan de wettelijke voorwaarde uit artikel 10 van de Gaswet om over te gaan tot het vestigen van een verklaring van openbaar nut.

In een tweede onderdeel stellen de verzoekers dat de zone van openbaar nut bovendien bebouwd is, aangezien er zich een carport bevindt. De vermelding in het bestreden besluit dat deze onvergund is, brengt de verzoekers tot de “bedenkingen” dat het “te kort door de bocht” is om te stellen “dat de

carport geheel onvergund is [...] in acht genomen de stedenbouwkundige vergunning van 27 januari 2004”, dat “de carport [...] niet het voorwerp uit[maakt] van welkdanige herstellvordering” en “in het vergunningenregister [...] niet bekend [is] als zijnde in overtreding”, en dat “artikel 10 van de wet van 12 april 1965 [niet] bepaalt [...] dat het om vergunde bebouwing moet gaan”. Verder stellen zij dat “de Gaswet een onvoldoende titel geeft om *de facto* tot herstel in de vorige toestand te komen” en dat de waarborgen voor een bouwovertreder in de VCRO “niet buiten spel kunnen gezet worden door toepassing te maken van de Gaswet”. Anders oordelen zou volgens de verzoekers een kennelijke schending uitmaken van het gelijkheidsbeginsel. In een voetnoot stellen de verzoekende partijen “ondergeschikt” de volgende prejudiciële vraag voor:

“Schendt artikel 10 van de Gaswet zoals van toepassing verklaard op Aquafin met het besluit van [de] Vlaamse regering van 20 maart 1991, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, zo geïnterpreteerd dat door middel van een verklaring van openbaar nut ambtshalve kan overgegaan worden tot herstel in de vorige toestand, zonder dat de verjaringsregeling en de voorwaarden van de artikelen 6.1.1. ev (titel VI. Handhavingsmaatregelen) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van toepassing zijn zodat zij die geraakt worden door een verklaring van openbaar nut minder rechten en verdedigingsmiddelen kunnen doen gelden dan zij die met een herstellvordering worden geconfronteerd in de zin van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening?”

De verzoekers besluiten dat de bestreden beslissing “titel IV ‘Handhavingsmaatregelen’” VCRO miskent, evenals het recht op eigendom van de verzoekers zoals internationaalrechtelijk en grondwettelijk gegarandeerd.

8. De verwerende partij is van oordeel dat de draad, haag en poort aan één zijde van het perceel de correcte toepassing van artikel 10 van de Gaswet niet in de weg staat. Het begrip “omsloten” zoals vermeld in het genoemde artikel 10 moet begrepen worden als “aan alle kanten omringd”.

De verwerende partij stelt verder ook vast dat de niet-vergunde carportconstructie niet correct werd ingeplant. Er is dan ook geen sprake van een “bebouwde private grond” in de zin van artikel 10 van de Gaswet.

Verder betoogt de verwerende partij dat de bestreden beslissing geen onteigening is in de zin van artikel 16 van de Grondwet. Evenmin vormt het een verboden eigendomsbeperking in de zin van artikel 1 eerste aanvullend protocol EVRM.

Tot slot stelt de verwerende partij vast dat de verzoekers niet uitleggen hoe de artikelen 6.1.1 t.e.m. 6.3.1 VCRO geschonden zijn.

9. De tussenkomende partij is van oordeel dat de verzoekers door middel van hun vordering tot nietigverklaring in wezen de bestendiging van een illegale toestand beogen, met name het in stand houden van hun illegale carport. Zij hebben dan ook geen belang bij het middel.

In ondergeschikte orde merkt de tussenkomende partij op dat de verzoekers niet aantonen op welke wijze artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 eerste aanvullend protocol EVRM geschonden werden door de bestreden beslissing. Het middel is op dat punt onontvankelijk. In ieder geval is het ongegrond aangezien de verzoekers niet uit hun eigendomsrecht worden ontzet.

Het middel is daarnaast ook onontvankelijk in zoverre een schending wordt aangevoerd van “titel VI ‘Handhavingsmaatregelen’ (de artikelen 6.1.1 t.e.m. 6.3.1)” VCRO. De verzoekers tonen niet concreet aan op welke manier welke precieze rechtsregel geschonden werd, maar beperken zich tot een zeer onduidelijke toelichting. De tussenkomende partij beschouwt de gesuggereerde prejudiciële vraag dan ook als irrelevant.

Eveneens is de ingeroepen schending van het besluit van 20 maart 1991 onontvankelijk. Het gaat volgens de tussenkomende partij niet op om een volledig besluit te citeren zonder expliciet en duidelijk aan te tonen welke specifieke regels werden geschonden door de bestreden beslissing.

Verder gaat de tussenkomende partij in op de aangevoerde schending van artikel 10 van de Gaswet. De tussenkomende partij stelt vast dat de

verzoekers slechts een gedeeltelijke omheining van hun perceel aantonen. In ondergeschikte orde werpt de tussenkomen partij op dat de verzoekers zich niet kunnen beroepen op de omheining van het voorste gedeelte van hun perceel, aangezien deze omheining voortvloeit uit een bouwovertrekking. Met betrekking tot het bebouwd karakter van het perceel wordt aangevoerd dat enkel rekening moet worden gehouden met constructies en bouwwerken die overeenstemmen met de toepasselijke bouw- en/of stedenbouwverordeningen. Er kan dus geen rekening worden gehouden met bouwwerken die werden opgericht in strijd met de geldende stedenbouwkundige normen.

10. In hun memorie van wederantwoord blijven de verzoekers erbij dat de zone van openbaar nut volledig omsloten is:

- “* aan de straatzijde: door een draad, haag en poort
- * aan de oostzijde: door een ondoordringbare meidoornhaag, de Disgracht én door de onvergunde keermuur van de buur
- * aan noordzijde: door een ondoordringbare meidoornhaag en de Heulebeek
- * aan de westzijde: door een poort en palen met draad.”

Ze werpen voorts onder meer nog op dat de bewijsvoering ter zake niet bij de verzoekers ligt, maar wel bij de verwerende partij, dat het gebeurlijk onvergund karakter van een gedeelte van de afsluiting niet kan spelen, aangezien de vraag naar de ontsluiting van het perceel een feitenkwestie is en dat “[v]erwerende partij niet zal kunnen argumenteren dat in de 5 meterzone geen enkele constructie of beplanting, – ook geen afsluiting – mag aanwezig zijn, nu zulks een pervers effect zou hebben dat altijd beroep kan gedaan worden op de uitzonderingsprocedure van de verklaring van openbaar nut en de eigenaars van een terrein gelegen aan een beek hun eigendom niet zouden kunnen afsluiten, hetgeen vanuit veiligheidsoogpunt onbegrijpelijk zou zijn en een elementaire schending van het meest primaire recht van een burger, met name het recht op leven en het recht op eigendom”.

11. In de laatste memorie hernemen de verzoekers in wezen hun uiteenzetting uit de memorie van wederantwoord.

Ontvankelijkheid van het middel

12. Anders dan de tussenkommende partij voorhoudt, heeft het beroep niet rechtstreeks en enkel tot doel de illegale carport te behouden. De verzoekers wensen te vermijden dat op hun percelen werken met een openbaar nutskarakter kunnen worden uitgevoerd. Het middel kan in dat doel worden ingepast. De exceptie van de tussenkommende partij aangaande het belang bij het middel dient te worden verworpen.

13. De schending van de ingeroepen bepalingen wordt in het verzoekschrift op beknopte doch afdoende wijze toegelicht. Zo geven de verzoekers in het middel onder meer aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing leidt tot een *de facto* herstel in de vorige toestand en dat dit een inbreuk vormt op de waarborgen voor een bouwovertreder die vervat zitten in de desbetreffende bepalingen van de VCRO. De excepties van de verwerende en de tussenkommende partij dienen te worden verworpen.

Beoordeling

14. Artikel 3, § 1, van het besluit van 20 maart 1991, luidt als volgt:

“De aanvraag van de nv Aquafin hetzij om toepassing van de bepalingen van artikel 32octies, § 3, van bovenvermelde wet van 26 maart 1971, hetzij om verklaring van openbaar nut met het oog op de oprichting van rioolwaterzuiveringsinfrastructuur onder, op of boven private onbebouwde gronden die niet omsloten zijn met een muur of een omheining conform met de bouw- of stedenbouwverordeningen, wordt gericht aan de Gemeenschapsminister bevoegd voor het leefmilieu.”

15. Het komt aan de verzoekers toe, wanneer zij de feitelijke juistheid van een gegeven betwisten waarop het bestreden besluit is gesteund, dit ook aan te tonen.

16. Het in artikel 10, eerste lid, van de Gaswet gebruikte begrip “omsloten” moet worden begrepen als aan alle kanten omringd.

17. Het betoog van de verzoekers dat hun betrokken perceel aan de straatkant is afgesloten met een draad, een haag en een poort kan niet volstaan om te doen aannemen dat de verwerende partij is uitgegaan van een onjuist feitelijk gegeven. Ook de in de memorie van wederantwoord bijgebrachte gegevens en het bijgevoegde fotomateriaal leiden niet tot het besluit dat de verwerende partij zich op onjuiste gegevens gesteund zou hebben door aan te nemen dat het betrokken perceel niet omsloten is met een muur of een omheining zoals begrepen in het geciteerde artikel 3, §1, van het besluit van 20 maart 1991.

18. De verzoekers betwisten niet dat de inplanting van de carport niet conform de stedenbouwkundige vergunning van 27 januari 2004 is en zij stellen evenmin dat deze vergunbaar zou zijn. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de inplanting van de carport niet conform de voormelde stedenbouwkundige vergunning is en dat bovendien de 5 meter brede erfdienstbaarheidsstrook (ruimingstrook) ten opzichte van de Disgracht, zijnde een bouwvrije strook, niet werd gerespecteerd.

De verzoekers kunnen zich niet met goed gevolg op deze onvergunde carport beroepen om het bebouwde karakter van hun perceel te staven en op grond hiervan de schending van artikel 10 van de Gaswet in te roepen.

19. Artikel 10 van de Gaswet luidt als volgt:

“Na onderzoek kan de Koning van openbaar nut verklaren het oprichten van een gasvervoerinstallatie onder, op of boven private gronden die niet bebouwd zijn en die niet omsloten zijn met een muur of met een omheining die overeenkomt met de bouw- of stedenbouwverordeningen.

Deze verklaring van openbaar nut verleent aan de houder van een vervoervergunning, ten voordele van wie zij wordt gedaan, het recht gasvervoerinstallaties op te richten onder, op of boven deze private gronden, het toezicht op deze installaties te houden en de werken uit te voeren die nodig zijn voor de werking en het onderhoud ervan, onder de voorwaarden welke in die verklaring zijn genoemd.

Met de uitvoering van de werken mag eerst een aanvang worden gemaakt twee maanden nadat de belanghebbende eigenaars en huurders op de hoogte zijn gebracht bij ter post aangetekend schrijven.”

Artikel 11, eerste lid, van dezelfde wet luidt als volgt:

“Het gebruik waartoe het openbaar of het privaat domein dat gedeeltelijk wordt bezet, is bestemd, moet worden geëerbiedigd. Deze bezetting brengt generlei bezitsberoving mee, maar vormt een wettelijke erfdienstbaarheid van openbaar nut die elke daad verbiedt welke de gasvervoerinstallatie of de exploitatie ervan kan schaden.”

20. Uit deze wetsbepalingen blijkt vooreerst dat de verklaring van openbaar nut niet leidt tot een eigendomsoverdracht, maar enkel een beperking inhoudt van het eigendomsrecht. De beperkingen die aan de eigendom van de verzoekers worden opgelegd of de hinder die hun eigendom moet ondergaan, kan niet worden gelijkgesteld met een onteigening zoals bedoeld in artikel 16 van de Grondwet, noch met een verboden eigendomsbeperking zoals bedoeld in artikel 1 eerste aanvullend protocol EVRM. Een schending van deze bepalingen kan dan ook niet worden aangenomen.

21. Het bestreden besluit kan evenmin beschouwd worden als een in de VCRO bedoelde handhavingsmaatregel. De schending van één der bepalingen in de artikelen 6.1.1 t.e.m. 6.3.1 VCRO kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar verzoekers ervan uitgaan dat het bestreden besluit toelaat dat ambtshalve kan worden overgegaan tot herstel in de vorige toestand, kunnen ze niet worden gevolgd. De vraag die de verzoekers in ondergeschikte orde aan het Grondwettelijk Hof gesteld willen zien, wordt dan ook niet gesteld.

22. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

23. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 14.4.4 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 ‘betreffende de

inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen' (hierna: Inrichtingsbesluit), van de omzendbrief van 8 juli 1997 'betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen', van "de goede ruimtelijke ordening (artikel 4.3.1. VCRO)", van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het bestreden besluit laat volgens de verzoekers de meest natuurschadelijke inplanting van de collector toe hetgeen afbreuk zou doen aan de bestemming parkgebied. De aanvraag impliceert dat tientallen hoogstammige bomen en een volwassen meidoornhaag gerooid worden. Heel de groenstrook aan de Disgracht zal worden tenietgedaan. Tevergeefs zal de verwerende partij wijzen op de voorwaarde dat alle te rooien bomen ten noorden van de Kortrijksestraat behouden dienen te blijven of heraangeplant moeten worden. Het zal jaren duren voor de nieuwe boompjes het bestaande parkuitzicht zullen kunnen herstellen. De bovengrondse erfdienstbaarheid *non aedificandi* geeft geen recht op het ondergronds aanleggen van een collector, noch is het de "natuurlijke" locatie voor de aanleg van een collector.

Verder kan door de verzoekers in redelijkheid niet worden begrepen waarom er voor gekozen is de werken integraal langs de linkerzijde van de gracht uit te voeren. Door te negeren dat de collector een knik kan maken, wordt het bezwaar van de verzoekers niet voldoende ontmoet. In de bestreden beslissing wordt bovendien met geen woord gerept over het alternatief voorgesteld door de verzoekers op hun eigen perceel. Door geen volwaardig alternatievenonderzoek te voeren, is het redelijkheidsbeginsel geschonden.

24. In de memorie van antwoord sluit de verwerende partij zich aan bij de beoordeling van het middel in het schorsingsarrest nr. 225.932. Ze merkt verder op dat het bestreden besluit zeer uitgebreid ingaat op de alternatieven die de verzoekers naar voren brachten in hun bezwaarschrift. Het alternatief om de collector aan te leggen in de Kortrijksestraat werd eveneens onderzocht. Tot slot stelt de verwerende partij ook vast dat niet valt in te zien om welke reden het

bestreden besluit niet zou voldoen aan het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. De verzoekers verduidelijken dit ook niet.

25. De tussenkomenende partij werpt in eerste instantie op dat de ingeroepen gewestplanbestemming achterhaald is. Op verzoekers' perceel is het bijzonder plan van aanleg "Stijn Streuvelslaan" van toepassing. Bijgevolg kan er van een schending van het Inrichtingsbesluit geen sprake zijn. In ondergeschikte orde betoogt de tussenkomenende partij dat de bestemming van het desbetreffende gebied wel degelijk wordt gerespecteerd.

Verder is de tussenkomenende partij van oordeel dat de ingeroepen schending van de omzendbrief van 8 juli 1997 onontvankelijk is. Artikel 4.3.1 VCRO is niet van toepassing op de bestreden beslissing en geldt enkel voor stedenbouwkundige vergunningsaanvragen. Op dat punt beschouwt de tussenkomenende partij het middel als manifest ongegrond.

In verband met de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel stelt de tussenkomenende partij vast dat niet wordt aangetoond dat de keuze van de inplantingsplaats onredelijk zou zijn en dat geen enkel argument van aard is de redelijkheid van de keuze van de inplantingsplaats in het gedrang te brengen.

In verband met de aangevoerde schending van de motiveringsplicht stelt de tussenkomenende partij vast dat wel degelijk wordt geantwoord op de kritiek van de verzoekers en op het voorstel van alternatief tracé. Het voorgestelde alternatief werd ook met de nodige ijver en nauwkeurigheid onderzocht.

26. In de memorie van wederantwoord blijven de verzoekers erbij dat de verwerende partij heeft gekozen voor de meest natuurschadelijke inplanting van de collector met miskennen van de gewestplanbestemming parkgebied. Verder stellen ze dat het alternatief dat in hun bezwaarschrift werd opgeworpen, met name dat over het eigen terrein, niet werd onderzocht. In de

bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat de aanleg van de collector geen bijkomende beperkingen op het perceel zal leggen. Het is echter niet aan de verwerende partij om de rekening te maken van de verzoekers die zelf een alternatief traject op hun eigen terrein hebben voorgesteld. De verzoekers werpen nog op dat “[e]r [...] geen economisch en al evenmin een maatschappelijke berekening [is] gebeurd waarbij de financiële kost voor de verlenging van het tracé met amper enkele meters (in het alternatief voorgesteld door verzoekende partijen) al dan niet opweegt tegen de verplaatsingskost van de bomen die in het vergunde traject noodzakelijk is [...] en dan de maatschappelijke kost van het verlies van een mooie natuurtuin in parkgebied”.

27. In de laatste memorie hernemen de verzoekers in wezen hun uiteenzetting in de memorie van wederantwoord.

Beoordeling

28. Uit artikel 11 van de Gaswet kan niet worden afgeleid dat “[h]et gebruik waartoe het [...] domein [...] is bestemd”, waarvan sprake in het eerste lid van dat artikel, refereert aan een stedenbouwkundige bestemming. In zoverre dan het middel ervan uitgaat dat de vestiging van de publiekrechtelijke erfdienstbaarheid conform moet zijn aan de stedenbouwkundige bestemming van het getroffen terrein, blijkt niet dat ze er hoe dan ook niet mee te verenigen valt, al dan niet met toepassing van een eventuele afwijkingsmogelijkheid. Het middel kan dan ook niet worden aangenomen in zoverre het is ontleend aan de schending van artikel 14.4.4 van het Inrichtingsbesluit en bijbehorende omzendbrief en artikel 4.3.1 VCRO.

29. De organisatie van een openbaar onderzoek brengt de verplichting met zich voor de beslissende overheid om de ingediende bezwaren en opmerkingen te onderzoeken en te beoordelen.

30. In hun bezwaarschrift stelden de verzoekers onder meer wat volgt:

“[...]

2. Tweede grief. Gebrek aan alternatievenonderzoek

De keuze voor de eigendom van mijn cliënten met de significante natuurwaarden is onbegrijpelijk, wetende dat dezelfde werken (en aansluiting) zou[den] kunnen gebeuren langs de tuin van de geburen met structureel minder natuurwaarde.

[...]

Dit kan immers evengoed vanuit het buurperceel, alwaar er enkel een grasperk (pelouse) is.

De voorziene werken kunnen inderdaad, zonder tenietdoen van aanwezige natuurwaarden en zonder enige significante meerkost voor nv Aquafin, verwezenlijkt worden aan de overkant van de Disgracht. Minstens kan het grootste deel van de leidingen, alsmede de te verwezenlijken collector worden voorzien op dit perceel. Op deze wijze kunnen de lasten op een meer evenredige wijze worden gespreid, gelet op de aansluiting van de leidingen op de reeds aanwezige collector op de eigendom van cliënten.

[...].”

Een minnelijk voorstel van 30 juli 2012 van de verzoekers is als volgt geformuleerd:

“Ik ben samen met mijn cliënten ter plaatse geweest en ben persoonlijk de mening toegedaan dat, mits het herleggen van het traject in de tuin van mijn cliënten, een minnelijke oplossing kan bereikt worden die een lange procedure doet vermijden. In essentie komt het erop neer dat een zijdelingse aansluiting wordt gemaakt die hoofdzakelijk over het grasperk van mijn cliënten loopt, derwijze dat de schadelijke effecten veel minder groot zijn. [...].”

31. Het bestreden besluit heeft op een omstandige wijze geantwoord op het bezwaar van de verzoekers:

“[...]

Overwegende dat het onmogelijk is de werken uit te voeren op het buurperceel, kadastraal gekend als Kortrijk, 8ste afdeling, sectie C, nummer 310S; dat er een vergunde woning aansluit bij de beek waardoor de werken niet kunnen worden uitgevoerd binnen een strook van 5 meter; dat op het perceel kadastraal gekend als Kortrijk, 8ste afdeling, sectie C, nummer 309E geen vergunde bebouwing aanwezig is waardoor de werken wel kunnen uitgevoerd worden binnen de 5 meter ruimingstrook;

Overwegende dat er weinig alternatieven zijn om de leiding aan te leggen en aan te sluiten op de bestaande collector (project VMM687); dat de mogelijkheid om de collector aan te leggen in de Kortrijksestraat werd onderzocht; dat de Kortrijksestraat recent heraangelegd werd; dat de opbraak en de heraanleg van de recent vernieuwde wegeenis over een lengte van ongeveer 180 meter een grote meerkost met zich zou meebrengen; dat

deze werken in de Kortrijksestraat een te grote maatschappelijke hinder met zich zou meebrengen; dat het betreffende alternatief om bovenstaande redenen niet werd weerhouden;

Overwegende dat het tracé dat in openbaar onderzoek heeft gelegen bij de stad Kortrijk van 27 april 2012 tot en met 29 mei 2012, economisch en maatschappelijk het meest gunstige tracé is; dat het zo kortst mogelijk tracé werd gekozen; dat de werken zullen worden uitgevoerd in de ruimingstrook langs de Disgracht; dat de aanleg van de collector geen bijkomende beperkingen op het perceel nummer 309E zal opleggen;
[...].”

32. Alleen al door te wijzen op het bebouwd zijn van het buurperceel nr. 310/s heeft de beslissende overheid op een afdoende wijze geantwoord op het voorstel van de verzoekers om het buurperceel minstens ten dele te betrekken bij de aanvraag.

De conclusie van het bestreden besluit dat “het tracé dat in openbaar onderzoek heeft gelegen bij de stad Kortrijk van 27 april 2012 tot en met 29 mei 2012, economisch en maatschappelijk het meest gunstige tracé is”, is vergezeld van concrete beweegredenen die niet vreemd zijn aan het alternatief voorgesteld door de verzoekers op hun eigen terrein: te weten de voorkeur voor het kortst mogelijke tracé en voor het vermijden van bijkomende beperkingen op het perceel nr. 309/e door de aanleg van de collector in de ruimingstrook langs de Disgracht.

33. De verzoekers kunnen in de gegeven omstandigheden niet staande houden dat het bestreden besluit hun bezwaren niet of niet afdoende heeft ontmoet. Evenmin tonen zij aan dat het bestreden besluit de grenzen van de redelijkheid overschrijdt.

34. In zoverre ontleend aan de schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, is het middel evenmin gegrond.

C. Nieuw middel

Standpunt van de partijen

35. In de memorie van wederantwoord voeren de verzoekers een nieuw middel aan, afgeleid uit de schending van artikel 10 van de Gaswet, het rechtszekerheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel.

Volgens de verzoekers spreekt het voor zich dat er een “perfecte koppeling” moet bestaan tussen de verklaring van openbaar nut en de stedenbouwkundige vergunning. Zij menen dat dit *in casu* niet het geval is, aangezien de bestreden verklaring van openbaar nut voortbouwt op de stedenbouwkundige vergunning verleend op 28 augustus 2012. Voor hetzelfde traject werd echter op 7 oktober 2013 een nieuwe vergunning afgeleverd, die afwijkt van de oorspronkelijke vergunning. De verzoekers zijn van oordeel dat een verklaring van openbaar nut die gegrond is op een inmiddels achterhaalde stedenbouwkundige vergunning onwettig is. Ze merken op dat ze dit middel niet eerder konden opwerpen, nu de nieuwe stedenbouwkundige vergunning dateert van na het inleidend verzoekschrift.

36. De verwerende partij stelt in haar laatste memorie dat het nieuwe middel onontvankelijk is, vermits de verzoekers reeds eerder de gelegenheid hadden om deze nieuwe elementen op te werpen. Ondergeschikt voert de verwerende partij aan dat de verzoekers niet aangeven in welke zin de aangehaalde bepaling en beginselen geschonden zouden zijn. De summiere uitleg over het middel is onvoldoende opdat er een standpunt over kan ingenomen worden. “Volkomen ondergeschikt” stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing op geen enkel punt verwijst naar een of andere stedenbouwkundige vergunning en deze handelingen dus volledig losstaan van elkaar. Zelfs als er geen vergunning voorhanden zou zijn, kon er een verklaring van openbaar nut worden afgeleverd.

37. Ook de tussenkomen de partij stelt in haar laatste memorie dat het nieuwe middel onontvankelijk is, aangezien het reeds in het verzoek tot voortzetting kon worden geformuleerd en het bovendien niet afdoende wordt toegelicht. In ondergeschikte orde acht de tussenkomen de partij het middel tevens ongegrond. Uit de aangehaalde bepalingen en beginselen vloeit niet voort dat er een “perfecte koppeling” zou moeten bestaan tussen een verklaring van openbaar nut en een stedenbouwkundige vergunning. Evenmin is er sprake van een ongeoorloofde afwijking van de stedenbouwkundige vergunning van 7 oktober 2013 ten opzichte van de bestreden beslissing.

Beoordeling

38. Nog daargelaten de vraag of het middel op ontvankelijke wijze voor het eerst in de memorie van wederantwoord kon worden aangevoerd, valt alleszins niet in te zien hoe de wettigheid van het bestreden besluit zou kunnen worden aangetast door de later verleende stedenbouwkundige vergunning van 7 oktober 2013.

39. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro, ieder voor de helft.

De tussenkomen de partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien juni 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust